

HEZEKİEL'İN RÜYETİ

İzzet Erş

Otuzuncu yılın dördüncü ayında, ayın beşinci gününde efendisinin sevgili kulu Hezekiel'e, Allah'ın izzeti bir rüyet olarak görüldü. Allah'ın izzeti bütün açıklığıyla dört sûrette görüldü. Birinde aslan benzeyişi vardı, diğerlerinde öküz, kartal ve nihayet bir insan...

Allah'ın yüce adaleti Hezekiel'e bir aslan sûretinde görüldü. Aslanın kral olduğunu, krallığının iradesinden kaynaklandığını bir ses ona evvelce bildirmişti. Zira aslan, hayvanlar cemiyetinde iradesi ve haşmeti nedeniyle tahta oturtulmuş bir kraldır. Krallığı bozgunculuktan değil ama kendi ile kaim oluşundan gelmektedir. İzzetinin kudreti de kendi nefsinden değil ama ümmetinin icmasından gelmekteydi. Bundan dolayı bir kişiyi takdir etmek için ona "aslan" denmez ama "aslan gibi adam" denir. Zira sadece aslanın kendisi aslandır ve tahtına oturan ancak onun bir benzeridir.

İradesinin kudretinden dolayı, korku ve tedirginlikten azadedir aslan. Bulunmadığı mahalde vezirliği için yarışılır. İsmi anıldığı yerde vezirlik dahi küfürdür ümmetine. Bu nedenle adalet koltuğuna lâıyk görülmüştür. Zira *adaleti* ancak korkudan azade olan temin edebilir. Bu yüzden sağına soluna bakmaya gerek duymadan, dalgın ama emin adımlarla, ufka bakarak yürür aslan. Yürüyüşü, oturuşu, bakışları tüm ihtişamının yanında en *sıradan*, göze en *basit* görünendir.

Ve Kâdir'in *kudretini* gösteren bir öküzdür diğer sûret. *Rahîm* denilen toprağı sürmek için Allah'ın rahmetiyle inzâl olmuştur. Toprak onun kudret ve emeği aracılığıyla verir semeresini. Emeğinden sebep ekilen her tohumda hakkı vardır. Ana rahmine düşen tohumun nihayetinde *kim* olacağı bilinmediği gibi, toprağa ekilenin de *ne* olacağı bilinmez. Öküz *temelidir* ekilenlerin ve her nevi doğumun ebesidir. Bebeğin ondan doğması gibi güneş dahi ondan doğar. Ve doğacak olanı ancak *Kadîr* bilir.

Bir diğer sûret kanatlarını iki yana açmış bir kartaldır. Kanatları dengenin ve hürlüğü emsalidir. Yine de kartalı kartal yapan bakışındaki kudrettir. Gizlide olanı sezgisiyle görür ve *aradığı* ondan gizlenemez. Zira gören kartalın gözü değil, ferasetidir; basîrdir. Hikmetle baktığı için görünmeyeni görebilme kudreti ihsân edilmiştir; hakîmdir. Yerde olanlar, daima yerde olduklarından olan bitene kendi dışlarından bakma erdemini gösteremezler. Kartal ise göğe yükselip *yere* ve *yerdekilerin* tümüne *semadan* bakar. Öküzün kudretini ve aslanın haşmetini ziyadesiyle gören odur.

Ve Hezekiel Allah'ın izzetinin dördüncü sûreti olan "insan" sûretine baktı ve huşuya kapıldı. Zira onda kendi benzeyişi vardı. Kendi sûretine neden kendisine benzediğini sordu. Ve *insan* sûretindeki canlı mahlûk, kendisinin bir beşere benzemeyeceğini, ancak beşeriyetin kendisine benzediğini söyleyerek ona şöyle buyurdu: "*Sen kendini ben mi sandın?*" Hezekiel korktu, ama içinden gelen sesi de susturamadı. "*Öyleyse*" dedi, "*aslanda adaletin, öküzde kudretin ve kartalda hikmetin remz olduğu gibi insan sûretinden remz olunan nedir?*"

İnsan sûreti dudakları titremeden şöyle cevap verdi: “İnsan bir sırdır ve kendisine bildirildiği kadarı âyandır. Zira sırrının ifşâsına nihayet olmadığından insanın külliye bilmesine de imkân yoktur. Lâkin yine de insana, onu sevdiğin kadar yaklaşsın. Yaklaştığın kadar bilirsin. Bildiğin kadar o olursun...”

Gözünü açtığı anda bildi ki bütün bunları ona gösteren efendisinin sesiydi. Kendine döndü ve anladı ki Efendi onda olan aslanı, öküzü, kartalı ve insanın güzelliğini kendisine göstermişti. Kısık, hatta sadece kendi kulağının duyacağı bir sesle: “Bende olanı bana verene, verdiği vermekle hükümlüyüm. İnsanın güzelliği ve kokusunun hoşluğu budur,” dedi ve yüz üstü secdeye kapandı.

Rab sesini işitti ve ona açıkça söyledi: “Âdemoğlu! Ayakların üzerine dikil de seninle muhabbet edelim.”* Zira muhabbet için Âdemoğluna kıyamda olmak gerekir...

---

* Tanah, *Hezekiel* 2:1